

qd inuit i textu q Infnitū pōt capi du/
 pliciter. Uno mō vt significat quātitatē
 rei subiecte vel predicare vt dicēdo mun/
 dus est infnitus et sic illa ppositio que est
 sophisima scz infnita sūt finita equialet
 huic aliq infnita sunt finita z hoc mō pōt
 sic pbari duo sūt z tria sūt finita z sic i in/
 fnitū. q infnita sūt finita. Alio mō capi/
 tur infnitiū sinkathegrematice vt dicen/
 do infniti hoies currūt z hoc fm dispositi/
 onē inqntū subiectū et sic illa infnita sūt
 finita equialet huic qntum ad distribu/
 tionē qliber plura sūt infnita z hoc modo
 sophisima sic pbat. duobz plura sūt fini/
 ta tribz plura sunt finita. q quelibet plura
 sūt finita z p sequens infnita sūt finita
 vt dicit textus ibi est distributio vt scala/
 rii. qz in scala ascendimus fm gradum sic
 in ppositione prima supponit p duobz in/
 sedā p tribz deinde sp gradū z scalārim af/
 cerēdo. improbat aut sic sophisima Ibi
 pdicat oppositum de opposito ergo est fal/
 sum. Scendū quarto p eius solucōne
 q quidā solunt ipm sic dicitū sophisima
 p distinctionem. Nam infnitiū dē vno
 mō quo ad nos sicut gutte maris z stelle
 sūt infnite. Alio mō dē infnitiū simplici/
 ter z fm naturā z tunc dicit q si capiat
 primo mō scz p infnitiū q ad nos sophis/
 ma est vtz nec pdicat oppositū de opposi/
 to qz illud qd est infnitiū q ad nos a pre/
 rei est finitū. Sz si capiat infnitiū p inf/
 nitiū simpliciter saphisima est falsū. Aliq
 aut solunt dicentes q si infnitiū capiat
 p termino pmiū z kathegrematice tunc
 sophisima ē falsū. Si vero capiat sinkathe/
 grematice tūc est vtz h vt dicit pe. byf.
 nulla illaz solucōnū est sufficiens qz si ca/
 pias infnitiū simpliciter p termino pmiū
 maneat probatio z improbatō. Tercio b
 autor aliter soluit dicens ipz simpliciter
 esse falsū. Et ad pbādem dē q peccat
 fm fallaciā fm qd ad simpliciter qz pro/
 cedit ab infnitiū fm appositōem quod est
 infnitiū fm quid ad infnitiū simpliciter z

in actu. Contra pdicta arguit primo sic de
 infnitiū determinat in pphosphia natu/
 rali. ergo de ipso hic nō debet determinari.

Secūdo arguitur de nō ente nō pōt esse
 scientia h infnitiū nō est ens. ergo de ipso
 nō potest esse scientia. Tercio arguit cō/
 tra vltimos tres modos q in illis tribus
 modis infnitiū sūmitur negatiue qd si
 est dicendū. Tercio sūmitur pmatiue vt
 pmat actū solū quod etiaz non dicendū
 est quia numerus z tempus sūt actus fi/
 niti. ergo isti tres actus sunt insufficiēter
 positi. Quarto arguit omne corp⁹ est
 actu finitum. ergo male exemplificat in se/
 cundo modo de profunditate maris
 Quinto linea z corpus sū infnita cū omne
 corpus sit diuisibile in infnitiū z ibi sūt
 actu finita. qz nō est dandum infnitiū ac/
 tu. ergo infnita sūt finita z p consequē/
 sophisima vtz. Ad primum dicitur q
 in pphosphia naturali determinatur de
 infnitiū in quantum est quedam pteras
 rerum naturalium hic aut determinat d
 ipso in quantum habet convenientiam cū
 signis distributiuis quantitatis. Ad se/
 cundum dicitur q infnitiū nō est ens ac/
 tu tū bene est ens in potentia licet etiaz d
 nō ente non possit scientia haberi pmatue
 tū bene pmatiue. Ad tercium dicitur
 q licet infnitas montis z quodlibet aliū
 corpus sit actu finitum tū quo ad nos
 est imtransibile z infnitiū. Ad quar/
 tum dicitur q infnitiū tribz vltimis mo/
 dis dicitur finitum pmatiue sic q negat
 z pmat actum cōpletum finitatis z per/
 transibilitatis z manet i potentia ad vlti/
 mozem determinationem seu infnitiū cōz
 z sic infnitiū illis tribz modis est infni/
 tum non actu h potentia. Ad quintum
 dicitur q consequentia non valet qz ibi
 est fallacia fm quid ad simpliciter proce/
 dit enim de infnitiū fm potentiam diuisi/
 onis qd est infnitiū fm quid ad infnitiū
 simpliciter. Et hcc de distribucōne dicta
 sufficiant